

За наукові кадри

ОРГАН ПАРТКОМУ, РЕКТОРАТУ, ПРОФКОМУ ТА КОМІТЕТУ ЛКСМУ ОДЕСЬКОГО ОРДЕНА ТРУДОВОГО ЧЕРВОНОГО ПРАПОРА ДЕРЖАВНОГО УНІВЕРСИТЕТУ імені І. І. МЕЧНИКОВА.

РІК ВИДАННЯ XXXIX

30 грудня 1974 року

№ 39 (1175)

Ціна 2 коп.

БОРОТЬБА ЗА ВИКО-
НАННЯ І ПЕРЕВИКО-
НАННЯ П'ЯТИРІЧНО-
ГО ПЛАНУ ПОВИННА
СТАТИ ГЛИБОКО ВНУ-
ТРІШНЬОЮ, ОСОБИС-
ТОЮ ПОТРЕБОЮ КО-
ЖНОГО КОМУНІСТА,
КОЖНОГО ТРУДІВНИ-
КА.

Л. І. БРЕЖНЄВ.

ДО НОВИХ ЗВЕРШЕНЬ!

Завтра опівночі над світом пролунає дванадцять ударів. Промайне мить—гонка, непомітна, яка стане рубежем між роком минулим і Новим, 1975-м!

Скільки вміщує ця мить, коли яскраво відчуваєш, як крила часу захоплюють тебе, твою долю, твоє життя! І відчуваєш, що поруч з тобою цю мить переживає вся країна, весь великий радянський народ, часткою якого є ти.

Так, на зміну 1974 року приходить новий, 1975-й. Рік, що минає, приніс країні і кожному особисто багато радості, великі успіхи. Він приніс, як відзначено на грудневому Пленумі ЦК КПРС, просування у виконанні величких планів XXIV з'їзду КПРС, забезпечив динамічний розвиток народного господарства в цілому. Зроблено великий крок вперед у створенні матеріально-технічної бази комунізму. Дедалі реальніше відчуваються плоди, вироблені з'їздом внутрішньої і зовнішньої політики.

Впевненою ходою підійшла країна до початку завершального року п'ятирічки. Зріс авторитет нашої держави на міжнародній арені. Програми миру, накресленої XXIV з'їздом КПРС.

Мудра політика партії, її лєнінського Політбюро у внутрішньому і міжнародному житті надає народові нових сил, впевненості у завтрашньому дні, віри в перемогу миру на планеті, демократії і соціального прогресу.

Зустрічаючи Новий рік, колектив університету аналізує зроблене, накреслює нові перспективи. 1974-й рік був роком боротьби за успішне виконання високих соціалістичних зобов'язань визначального року. Напередодні новоріччя колектив на партійно-виробничому активі по-діловому обговорив підсумки, успіхи у роботі всіх ланок, визначив шляхи дальшого розвитку університету, плани і зобов'язання на завершальний рік.

Студенти і співробітники нашого вузу добре усвідомлюють значення року, який наступає, необхідність працювати краще, якісніше.

«У 1975 році перед країною стоять завдання, які мають величезне економічне, політичне і міжнародне значення,—підкреслив на Пленумі ЦК товариш Л. І. Брежнєв.—Треба підняти всю партію, весь народ на їх розв'язання, надихнути партійний актив, добитися того, щоб боротьба за виконання і перевиконання п'ятирічного плану стала глибоко внутрішньою, особистою потребою кожного комуніста, кожного трудівника».

Колектив університету сприйняв рішення Пленуму, рубежі, накреслені сесією Верховної Ради СРСР, сесією Верховної Ради УРСР як керівництво до дії. У нових соціалістичних зобов'язаннях, прийнятих на зборах партійно-виробничого активу, відбилася прагнення колективу примножити свої зусилля, щоб з честю виконати накреслення п'ятирічки, працювати краще, виховувати справжніх спеціалістів і ідейно загартованих бійців за справу комунізму.

У нас є можливості, резерви, які слід використовувати, щоб з честю виконати складні завдання на 1975 рік.

Майже разом із Новим роком прийдє сесія—звіт про роботу протягом семестру. Можна сподіватися, що вона стане яскравим доповненням тих успіхів, яких досяг колектив у році, що минає, і першим внеском у скарбницю завершального року.

Завтра ми проводимо 1974 рік, ще раз згадаємо добрим словом минулий рік і піднімемо тост за Новий рік, за процвітання нашої країни, за наш радянський народ, за мир, за щастя всіх людей нашої планети, які йдуть шляхом миру і прогресу.

З новим роком, дорогі друзі!

КОРОТКО

ВЧЕНА РАДА ОБГОВОРИЛА

НА РУБЕЖІ ЗАВЕРШАЛЬНОГО

В обстановці величезного піднесення зустрічає новий, завершальний рік дев'ятої п'ятирічки радянський народ.

На грудневому Пленумі ЦК КПРС у промові Л. І. Брежнєва і на другій сесії Верховної Ради СРСР дев'ятого скликання підбито підсумки творчих зусиль, напруженої і самовідданої роботи партії і народу за чотири роки дев'ятої п'ятирічки, накреслені основні завдання по успішному її завершенню.

З чим прийшов колектив університету до нового року, що треба зробити, щоб успішно завершити п'ятирічку? — ці питання були в центрі уваги на зборах партійно-виробничого активу, які відбулися в понеділок.

Учасники зборів активу обговорили підсумки виконання соціалістичних зобов'язань на 1974 рік

і нові зобов'язання на завершальний рік дев'ятої п'ятирічки.

З доповіддю виступив ректор університету О. В. Богатський.

В обговоренні доповіді взяли участь голова профбюро геолого-географічного факультету Я. М. Беланчін, секретар комітету комсомолу університету Валерій Шибуняєв, секретар партбюро біофаку Н. К. Бочарова, декан фізичного факультету В. В. Сердюк, проректор по науковій роботі В. В. Фашенко, зав. лабораторією № 2 О. П. Ютров, проректор А. С. Єлісюткін, проректор по учбовій роботі Г. О. Тетерін, голова профкому університету В. І. Світличний.

На зборах прийняті соціалістичні зобов'язання на завершальний рік п'ятирічки.

Соцзобов'язання і докладна розповідь про збори активу будуть надруковані.

Велике значення приділяє партія комуністичному вихованню трудящих, і особливо молоді. Свідченням цього є і Постанова ЦК КПРС «Про роботу в Московському вищому технічному училищі імені М. Е. Баумана і Саратовському державному університеті імені М. Г. Чернишевського по підвищенню ідейно-теоретичного рівня викладання суспільних наук».

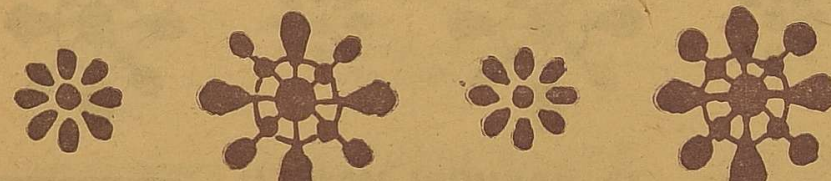
На своєму черговому засіданні вчена рада ОДУ розглядала питання про роботу кафедри політекономії університету по виконанню цієї постанови. Доповідав зав. кафедрою політекономії професор О. Г. Лобунєць.

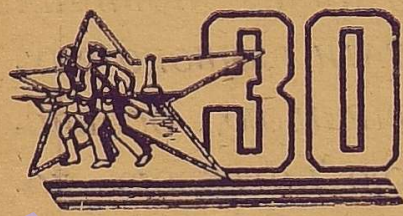
З повідомленням про Постанову ЦК КПРС і Ради Міністрів СРСР «Про заходи по дальшому удосконаленню атестації наукових і науково-педагогічних кадрів» виступив ректор університету професор О. В. Богатський.

На засіданні також було заслухано звіт головного бухгалтера В. Я. Чебаря про результати фінансової діяльності університету за 1974 рік і затверджено кошторис на 1975 рік.

З НОВИМ РОКОМ!

СТОРИНКА
ВІЙСЬКОВО-
ПАТРІОТИЧНОГО
ВИХОВАННЯ

ТАК ПОЧИНАВСЯ 45-Й НІЧ У КАРПАТАХ

І. В. ЛЕДЕНЬОВ,
полковник,
начальник військової кафедри

— 1945 рік я зустрів в Карпатах. Наприкінці 28 грудня військо четвертого Українського фронту, до складу яких входив і наш 494-й гірсько-в'ючний мінометний полк РВГК, успішно завершили Карпатсько-Ужгородську наступальну операцію, що була розпочата 9 вересня 1944 року. В результаті стрімкого наступу наші війська подолали Головний хребет лісних Карпат, звільнили Мукачев, Ужгород і ряд інших міст, і вийшли на рубіж річки Ондава, просунувшись вперед на 100—300 кілометрів. Наш полк брав участь в Ужгородській операції. Після звільнення міста нас відвели на перепочинок. Але всі добре розуміли, що він буде короткотрасним, всі жили майбутнім наступом, який, по всьому відчувалося, ось-ось мав розпочатися. І у своїх сподіваннях не помилилися.

30 грудня була одержана директива Ставки Верховного Головнокомандування, за якою 38-й армії нашого фронту, у складі якої діяв і наш полк, наказувалося бути готовим, у взаємодії з військами I Українського фронту, до наступу у напрямку Кракова.

Останній день сорок четвертого року провели у підготовці до наступу. А коли посутеніло, зібралися біля вогнища... Ніч була чудова, місячна, і тут, в улоговині, зовсім не відчувалося холоду і

вітру. Спати ніхто не хотів... Ми прощалися з Карпатами. Це була ніч спогадів, спогадів про ті випробування, які нам довелося пережити, особливо у районі Руського перевалу... Наші серця наповнювала радість від того, що з закінченням 1944 року повністю була звільнена Радянська Батьківщина і бойові дії були перенесені на територію ворога. І ми розпочали виконувати свій високіший міжнародний обов'язок — звільнення поневоленої фашизмом Східної Європи... Своїми думками, спогадами про минулі бойові дні, про своїх товаришів ділилися тут, біля вогнища, ветерани нашої батареї — партгорстарший сержант Калістратов, лобимець батареї наводчик сфрейтор Ваня Рижов, лейтенант Петро Моця... Над гірськими вершинами знялися пісні — спочатку наші, фронтові, потім — мирні, довоєнні, російські і українські народні...

«3 Новим роком, товариші!» — лунало від одного вогнища до іншого... В небі розквітли різнокольоровими барвами ракети... Вони освітлювали радісні обличчя бійців — адже з ним, сорок п'ятим роком прийде кінець війни...

А 12 січня наш полк взяв участь у Західно-Карпатській наступальній операції...

Закінчив війну наш полк у Чехословаччині, у складі Першої гвардійської армії, якою командував нині Міністр оборони СРСР, Маршал Радянського Союзу А. А. Гречко.

КУБАНЬ—ВОЛГА—ДНІПРО—ДУНАЙ

Ф. СМАГЛЕНКО,
доцент, кандидат
філологічних наук

Мабуть, ніхто з колишніх фронтовиків не заперечуватиме, що кожен день війни закарбувався у пам'яті на все життя. Бо то були тривожні, насичені турботами про долю Батьківщини дні, дні відступів і наступів, дні поразок і перемог, дні надзвичайного напруження — фізичного, розумового. Через те навіть через тридцять років не важко згадати, як пройшов майже кожен день періоду війни, особливо дні передсвяткові і святкові, хоча на фронті у святка не відпочивали, а вихідних днів взагалі не було. Так от і згадуються новорічні дні часів війни.

Рубіж 1941 і 1942 років, тобто ніч з 31 грудня на 1 січня я, тоді курсант Краснодарського міномет-

ного училища, провів досить прозаїчно — на посту вартового біля гарнізонного військового складу. На західному небі було видно безшумні блиски — то вибухали в повітрі снаряди наших зенітних батарей, що відганяли від Новоросійська ворожі літаки.

Новий 1943 рік довелося зустрічати в балці Самородній на південь від Сталінграда. Ніч була дуже тривожна. Оточений ворог особливої активності не проявляв. Зате недалеко точилися жорстокі бої з танковою армією Клейста, що мала намір прорватися до оточених в Сталінграді військ і визволити їх від фактичного приречення. Наш полк стояв саме на шляху німецьких танкових з'єднань. Але скористатись протитанковими гранатами нам, на щастя, не довелося. Ворог був розгромлений нашими танкістами й ар-

Закінчувався 1944 рік — рік славних, великих перемог Червоної Армії — Корсунь-Шевченківська, Білоруська, Ясько-Кишинівська, Карпатська операції, в результаті яких наша територія остаточно була звільнена від ворога.

Наближався новий 1945 рік. Рік, з яким були пов'язані мрії всіх — на фронті, в тилу — рік закінчення війни, рік Перемоги.

Перемога. Довгожданна, вимріяна в фронтових окопах і партизанських землянках, в тилу і в Ставці...

Її приніс сорок п'ятий рік. І скільки б часу не пройшло, які б події не відбувалися в ньому, сама історія присвоїла йому просте, але високе звання — РІК ПЕРЕМОГИ.

Як розпочинався він, переможний сорок п'ятий рік?

Про це розповідають ветерани Великої Вітчизняної війни, представники різних фронтів, під час Великої Вітчизняної — командир мінометної батареї І. В. Леденюв, старшина, заступник командира авіаційної частини М. О. Єльчанінов, помічник начальника штабу мінометного полку Ф. П. Смагленко, командир батареї гвардійських мінометів «катюш» Є. І. Дятлов.

тилеристами, а на початку січня ми почали добивати оточених в Сталінграді гітлерівців. 1-го лютого ми ще вели жорстокі бої, а 2-го лютого ми опинилися за кілька сот кілометрів від передової. Наступила повна тиша, і нам було якось дивно — відкили від неї. Новий 1944 рік наш полк зустрічав на березі Дніпра на північ від Запоріжжя. Після жорстоких боїв німці відступили. Протягом першого січня нам довелося їх доганяти.

Новий 1945 рік довелося зустрічати, відбиваючи шалені контратаки танків і піхоти на північ від угорського міста Секешфехер-

вара. У ніч на 1 січня німцям удалося форсувати Дунай на північний захід від Будапешта і децю потіснити наші війська. Але це була остання велика атака приречених фашистів на війська 3 Українського фронту. Через п'ять місяців під австрійським містечком Штраден, що на південь від міста Грац, ми зустріли давно очікувану вість — вість про перемогу. Таким чином, новий 1942 рік довелося зустрічати на Кубані, 1943 — на Волзі, 1944 — на Дніпрі, а 1945 — далеко за Дунаєм. Шлях до перемоги був дуже і дуже важким. Тому він і незабутній.

і в постачанні боеприпасами, лальним... І, головне, це відчувалося в настрої бійців — майбутнім наступом жили всі.

День 31 грудня ми на батареї теж провели у підготовці до наступу — це раз перевірили готовність бойових машин, вогневі позиції, під'їзні шляхи до них.

А ввечері зібралися в полковому клубі — великому бліндажі — біля ялинки. Так, у центрі його височіла красуня-ялинка, уквітчана найрізноманітнішими іграшками. Ялинку ми привезли з невеличкого лісу, поруч з яким розташувалися, а іграшки виготовили самі бійці — з різнокольорових паперових стрічок, соснових шишок, гілз і т. д. Ця ялинка нагадала кожному про мирний час, домівку, про рідних і тому кожен відчував своїм обов'язком чим-небудь прикрасити її...

Розмови, спогади, пісні... І всі вони були про одне: про близький кінець війни, про нашу перемогу, про мирне майбутнє... І кожна пісня кінчалася рефреном: «Наші машини дійшли до Берліна!»

А потім дружніми оплесками, схвальними вигуками подякували нашому повару — Петру Мазуру. Добре постарався, святкова вечеря вийшла на славу!

Новий рік зустріли на вогневій позиції. Тільки-но стрілки годинника показали на опівніч, як «катюші» дали вогневій залп по ворогу: «Прийміть новорічне вітання!» Хтось пожартував — «Так у них же ще новий рік не наступив!» (між московським і європейським часом різниця — декілька годин). У відповідь пролунало: «А ми примусимо їх «святкувати» по нашому часу! Вогонь!»

І звідусіль — у напрямку передової ворога — неслися трасуючі кулі, снаряди... Салют 45-го року, року Перемоги!

12 січня залп наших «катюш» впав у вогненний вихор, що розпочав навальний наступ військ I Українського фронту — Віслоднем ставало все більше й більше, Одеську операцію.

Спогади ветеранів. Одна думка наповнювала всіх, одне поєднувало всіх — на фронті і в тилу — в цю новорічну ніч 45-го року — перемога.

Пам'ятаєте, як чудово про це у пісні з кінофільму «Білоруський вокзал»?

Когда-нибудь мы вспомним это,
И не поверится самим.
Но только нам нужна
одна победа,

Одна на всех, мы за ценой не постоим.
Перемога. Одна для всіх і на всіх. І це пронизує кожен розповідь ветеранів, наповнює їх неповторним пафосом того героїчного часу.

Розпочинався 1945-й рік.
До перемоги залишилось 118 днів...

Сторінку підготував
Б. ПЕРЕЖНЯК.

КУРС НА БУДАПЕШТ

М. О. ЄЛЬЧАНІНОВ,
доцент, кандидат юридичних наук

«На Будапешт!» — це слово було дороговказом для нас, воно мовби надавало «зелену вулицю» ешелонам нашої п'ятої повітряної армії, яка одержала наказ передислокуватися під Будапешт і взяти участь у ліквідації оточеного ворожого угруповання.

І новий, 45-й рік, ми зустріли в дорозі, під перестук вагонних коліс, поблизу угорського містечка Дебрецен.

За деякий час до опівночі розмови, пісні у вагоні стихли... Чувся лише стукіт коліс і короткі гудки паровозу. Всі, хоч були у піднесено-бадьорому настрої, на мить пришикли, поринули в свої думки... Про що вони були, наші думки? А про що можуть думати, мріяти в новорічну ніч 18—20-річні юнаки (а саме в такому віці була більшість з нас)? Згадували домівку на далекій та такій зараз близькій для нас Батьківщині, рідних, коханих... Ми раділи, що це остання наша воєнна зима, що в новому році прийде довгожданна перемога... Нас на-

повнював і смуток, і туга за боїтовими товаришами, яким не довелося зустріти 45-й рік з нами... Ми мріяли вже про день Миру, хоча попереду нас чекали ще важкі кровопролитні бої... Яким він буде, мирний день? Невже не будуть більше гуркотіти гармати, і не будемо тривожно дивитися в небо, почувши гул моторів літака — очікуючи, свій чи ворожий?..

Стрілки годинника зійшлися на цифрі 12, «3 Новим роком, товариші!» — вигукнув хтось. Ми кинулися поздоровляти один одного, а потім широко розчинили двері вагону і — завмерли на мить. Темну ніч залили сяйва сотень освітлювальних ракет, які здіймалися з усіх вагонів. І якось не хотілося думати в цей час про війну, про маскування, про те, що можуть налетіти ворожі літаки... І ми теж відсалютували Новому, 45-му року зеленими, червоними ракетами...

А невдовзі наші штурмовики «ІЛ-4» вже громили ворога в районі Будапешта, підтримували навальний наступ військ Другого Українського фронту, в результаті якого була взята столиця Австрії — Відень.

НОВОРІЧНЕ ВІТАННЯ „КАТЮШ“

Є. І. ДЯТЛОВ,
доцент, кандидат історичних наук

Сандомирський плацдарм. Саме тут, у грудні 1944 року під польським містечком Стопніца, з батареєю гвардійських мінометів — «катюш» мені довелося зустріти Новий, 45-й рік.

Наші війська тоді готувалися до наступу. Ми не знали точно, коли він розпочнеться — сьогодні, завтра, — але знали, що він відбудеться в найближчий час. Це від-

ТЫ ПОМНИШЬ, ТОВАРИЩ!

Александр СУРКОВ.

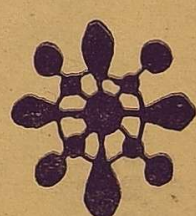
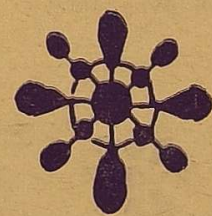
З Е М Л Я Н К А

Бьется в тесной печурке огонь.
На поленьях смола, как слеза,
И поет мне в землянке гармонь
Про улыбку твою и глаза.

Про тебя мне шептали кусты
В белоснежных полях под Москвой.
Я хочу, чтобы слышала ты,
Как тоскует мой голос живой.

Ты сейчас далеко-далеко.
Между нами снега и снега.
До тебя мне дойти нелегко.
А до смерти — четыре шага.

Пой, гармоника, выюге назло.
Запутавшее счастье зови.
Мне в холодной землянке тепло.
От моей негасимой любви.

Напередодні Нового року люди завжди оцінюють події року, що закінчується, планують на майбутнє. Ось чому, здається, є рація у тому, що на рубежі років люди діляться думками, розповідають про плани.

Отож, традиційне передноворічне інтерв'ю, які взяли студенти С. Комар, О. Григор'єв та працівники редакції. Студенти і викладачі відповідають на традиційні питання:

1. Чим знаменний для Вас рік, що минув?
2. На що сподівається у Новому році?

РІК МИНУЛИЙ, РІК НАСТУПНИЙ

В. М. ГРЕБЬОНКІН,
секретар партбюро мехмату.

1. — Цей рік приніс нам чимало доброго. Докладали зусилля, щоб мехмат міг поліпшити справи з успішністю. Створена група аналізу, яка запропонувала багато цікавих заходів. В результаті з'явилися такі форми допомоги молодшій курсії, як консультації студентів старших курсів, аспірантів.

На факультеті з'явилася нова кафедра — оптимального управління. Організовані нові гуртки. Запам'яталися День мехмату, робота на колгоспних ланах, інші події.

І ще одна дуже важлива подія

Людмила МАКАРЕНКО,
студентка III курсу факультету РГФ.

1. — Цей рік був насичений різними подіями. Але й було саме, саме... Це — участь у студентському будівельному загоні, який перебував в Угорщині. У будзагоні «Одесса-74» я багато чого навчилася, багато пізнала. Познайомилася із багатьма хлопцями

Виктор ГОЛОВЕНКО,
студент III курсу геолого-географічного факультету.

1. — Події було багато. Але особливо запам'яталося 1 вересня — початок навчального року. Урочиста лінійка на факультеті, знову разом зібралися всі наші хлопці й дівчата. Приємно було зустрітись після літньої перерви, зрозумів, наскільки факультет став рідним. Дуже радісні хвилини пережили ми тоді.

— одержали обчислювальні машини третього покоління ЕС-1020. Ці машини виготовляються спільно країнами-учасниками РЕВ.

Особисто для мене 1974 рік знаменний захистом кандидатської дисертації.

2. — Нові машини дадуть можливість готувати спеціалістів на сучасному рівні організації науки і виробництва, адже останні наукові розробки орієнтовані на них. Якщо раніш випускникам доводилося на виробництві опановувати нові машини, то тепер вони навчаються працювати на них університеті. Крім того, збільшуються можливості для виконання різних наукових робіт.

Передбачаємо пустити на повну потужність машини до початку

у двох країнах з Польщі, НДР, Фінляндії, Югославії. Ми разом з ними працювали і відпочивали. Було дуже цікаво, я рада, що знайшла таких чудових і вірних друзів.

2. — Хочу, щоб 1975 рік був багатим на цікаві події. І зрозуміло, хочеться успішно скласти сесію і добре розпочати новий навчальний рік на четвертому курсі.

У цьому році я виступав на першості вузів Одеси з гімнастики за команду університету, призового місця не зайняв, але приємно було відчувати, що у переможній команді є і твій особистий внесок. А команда зайняла перше місце у групі Б і дістала право виступати в новому році у групі А.

2. — Перш за все хочу успішно скласти зимову сесію. Хочеться, щоб новий рік був вдалим у всіх відношеннях.

У 1960 році став студентом біологічного факультету нашого університету Нгуен Тай Лионг із ДРВ. Університет закінчив на відмінно і вчена рада біологічного факультету рекомендувала його в аспірантуру. Виконуючи кандидатську дисертацію під керівництвом завідувачого кафедрою професора Р. О. Файтельберга, аспірант розробив ряд методик. Наприклад, «Визначення кисню в слизовій тонкого шлунка», опублікував ряд статей по темі дисертації.

„Фрегат“

так називається новий клуб інтернаціональної дружби, який розпочав свою роботу при комітеті ЛКСМУ університету. Головою його ради обрано Олену Севериненко, студентку IV курсу механіко-математичного факультету.

Робота клубу буде проводитися у двох основних напрямках. Перший — це підтримання і розвиток дружніх відносин з університетами-побратимами, листування з університетами соціалістичних країн (НДР, Угорщини, Польщі і т. д.) і університетом м. Оулу (Фінляндія), прийом делегацій, організація зустрічей з гостями нашого вузу.

Другий напрямок передбачає встановлення зв'язків, обмін делегаціями з університетами нашої країни.

КІД дасть нам можливість ближче познайомитися з життям і інтересами наших ровесників не лише у нас в країні, а й за кордоном.

Для роботи в клубі інтердружби запрошуються всі бажаючі. Гостинно просимо в КІД «Фрегат».

С. МАЛЮЖОНОК,
студентка III курсу факультету РГФ.

ДОКТОР НАУК НГУЕН ТАЙ ЛИОНГ

Повернувшись на батьківщину кандидатом біологічних наук, Нгуен Тай Лионг став завідувачим лабораторією травлення у Державному комітеті з науки і техніки.

У 1971 році старшого наукового співробітника Нгуен Тай Лионга уряд ДРВ рекомендує в докторантуру при кафедрі фізіології людини і тварин нашого університету. За цей період він опублікував понад 20 робіт, виступав з доповідями на ряді симпозиумів. У 1971 році його робота була відзначена почесною грамотою на конференції молодих учених.

Учений із ДРВ читає лекції студентам, бере активну участь в громадському житті університету, є головою земляцтва в'єтнамських студентів.

І ось 13 грудня 1974 року на вченій раді біологічного факультету відбувся захист докторсь-

кої дисертації Нгуен Тай Лионга. Офіційними опонентами були запрошені провідні вчені — доктор біологічних наук, професор С. С. Полтирев із Ярославля, доктор біологічних наук, професор Т. І. Свистун із Києва, доктор біологічних наук, професор І. С. Самойленко — ректор Одеського сільськогосподарського інституту. Опоненти одностайно відзначили, що дисертаційна робота Нгуен Тай Лионга — ґрунтовна праця з одного із провідних розділів сучасної гастроентерології.

Доктор Нгуен Тай Лионг поїде на батьківщину, але наукові зв'язки між нашими країнами, між Одесою і Ханоем будуть міцніти і розвиватися.

В. МАЛАХОВСЬКА,
співробітниця кафедри фізіології людини і тварин.

Разом з нами новий рік зустрічають і студенти-іноземці, які приїхали навчатися в університет з різних країн світу.
Фото О. ЛЕВІТА.

Дискусійний

КІНО

К
Л
У
Б

ПОДІЯ

ФІЛЬМ М. МІХАЛКОВА

Ми живемо в звично-клопітливому світі: не встигаємо на лекції, поспішаємо на побачення, на ходу розв'язуємо рівняння, читаємо Шекспіра в троллейбусній тишаві... Нас не зупиниш, не здивуєш, не зіб'єш зі звичайного ритму.

Раптом — промайнуло щось поруч. Людина? Зустріч? Книга? Немає часу. Мчиш далі. І забуваєш.

Але буває й інакше: зупинишся, задумаєшся і, вирвавшись із щоденного поспіху, здивовано подивишся навколо. Так буває, коли людина — справжня, зустріч — добра, книга — сильна. Це завжди ПОДІЯ в житті. І не важливо, велика чи маленька подія. Вона не проходить непоміченою.

Вийшов фільм Микити Міхалкова «Свій серед чужих і чужий серед своїх». Фільм несподіваний за своїм рішенням. На екранах він вже тривалий час, а скільки суперечок, протиріч. Ніхто не залишився байдужим. Це вже можна розцінити як подію. Але фільм — ПОДІЯ ще й тому, що він вражає своєю глибиною, цільністю, висотою почуттів.

Здавалось би, пригодницька стрічка мало підходить для лірики: погоні, перестрілки, залізні характери, неймовірні трюки. Фільм має все це, але десь на другому плані, як фон. Закони жанру порушені, акценти перемістилися — і фільм з детективним початком перетворюється в широкі поетичну повість про чоловічу дружбу, відданість революції, мужності і силі простих людей.

Під керівництвом режисера Міхалкова об'єднався колектив чуйний і талановитий: оператор Лебешев, художники-постановники Адабаш'ян і Шрегер, композитор Артемьев, чудові актори. Вони зуміли створити чудовий сплав акторської майстерності, музики, кольору... Тому кожний кадр фільму відзнятий любовно, кожне слово промовлено правдиво, кожна нота звучить глибоко.

Фільм хвилює з самого початку. Пам'ятаєте радість, яка б'є через край, дункий крик: «ПЕРЕМОГА!», пісню, що лине вгору, карету, що летить під укіс? Символіка незвичайна: крах старого світу і нові, молоді, гарячі сили. Епізод

настільки художньо завершений, що проходить через весь фільм як новела, що несе самостійне смислове навантаження: вірність революції, перемозі, своїй дружбі, народженій в боях, герої будуть зберігатися вічно.

Дія відбувається на початку 20-х років у губерньському містечку на півдні Росії. Тільки що закінчилась громадянська війна. Розруха. Голод. Губком одержує наказ відправити реквізоване золото у фонд голодаючих. Цінний вантаж викрадено.

Зараз би розвернутись суперменам, холодно-кровно і спокійно розгадати задум ворога. Але герої фільму — підкреслено звичайні люди.

«Свій серед чужих, чужий серед своїх» — фільм акторських удач. Кожну роль теж можна вважати подією.

У центрі — п'ятірка друзів. Вони дуже різні, але можуть жити лише разом, в одному ділі, як пал'ці міцно стиснутого кулака.

Неуважливий, заглиблений у себе, немов би відчужений від того, що діється навколо, голова губкому Саричев (Анатолій Солоніцин). Він переживає загибель друга, не вірить в його зраду, приймає ризиковані рішення — і все це дуже щиро. Ні на хвилину не сумніваєшся, що це жива, реальна людина.

Забелін (Сергій Шакуров) — зовсім інший тип. Колись лийхй вершник, він тепер керує губернськими фінансами. Гарячий, рухливий, іноді навіть безглуздий і трішечки смішний. Забелін захоплений ідеєю боротьби. Його стихія — кінь і шабля. А тут дебет, кредит... Хіба витримає серце кавалериста?

Голова губкека Кунгуров (Олександр Пороховицьков) — людина небагатослівна, повільна в рухах, дуже штатська по натурі. Робота в ЧК вимагає від нього прозорливості і хитрості, а Кунгуров не звик до цього. Своїх ворогів він завжди зустрічає у відкритому бою. Тому він недовірливий, все ставить під сумнів, але дружбу Кунгуров не зраджує ніколи.

Найбільш незібраним здається Липягін (Микола Пастухов). Він не розлучається з маленькою мишкою, пестить, підгодовує її, як дитину, бага-

то говорить своїм жалісним тенорком, і вигляд у нього завжди якийсь домашній, затишний. Від Липягіна найменше чекаєш подвигів, а він гине у фільмі як герой.

Волею сюжету найбільші випробування випадають на долю Єгора Шилова. Його вбивають — він воскресає, його заарештовують — він організовує втечу. Актору Юрію Богатирьову було, мабуть, найважче. Йому постійно доводилось балансувати на грані між схемою холодного розрахунку і безстрашності і правдивим глибоким характером. Єгор у Богатирьова вийшов сміливий, впертий, він в той же час добрий, чуйний, м'який, простий. Єгор Шілов — герой революції, а не традиційного вестерну.

Цей квінтет вдало доповнюють у фільмі осявул Брилов (Микита Міхалков), дрібний авантюрист і великий мрійник, ексцентричний, спритний, як мавпа, вірний Каюн (Костянтин Райкін); брудний і жалюгідний Вонюкін (Олександр Каллягін). Автори не ховають посмішку, але до своїх героїв вони відносяться серйозно. Мають, тому забуваєш про умовність фільму і до кінця віриш тому, що відбувається, слідкуючи не за пригодами і різкими поворотами сюжету, а за розвитком дивних людських відносин.

Після фільму «Свій серед чужих, чужий серед своїх» по-новому дивишся на все, що відбувалось півстоліття тому, і слова «революція», «партія», «комунізм» починають звучати для нас по-новому світло і вагомо, по-новому хвилюються, пишашесь і хочеш бути кращим, чистішим, твердішим. Ось вона, ПОДІЯ!

В рецензіях прийнято писати про недоліки. Та зараз цього робити не хочеться. Що значить трохи невдалий монтаж, зовнішня динамічна переважаність і дрібні огріхи художників у порівнянні з загальною величиною і яскравою вдачею творців?

Весь фільм — ПОДІЯ. Ось що найголовніше. Микита Міхалков — режисер-дебютант. Побажаємо йому успіхів і найбільше таких подій в творчості.

Олена МАРЦЕНЮК.

Можливо, рецензія О. Марценюк у чомусь суперечлива, в ній відбивається полемічний запал, але в головному думки, висловлені рецензентом, безперечно, заслуговують уваги.

Друкуючи рецензію, редакція запрошує читачів продовжити розмову про нові фільми, спектаклі, інші події культурного життя.

ПОЕТ ПОВИНЕН БУТИ ЩИРИМ

Автор пропонованого читачам інтерв'ю Валерій Козак закінчив філологічний факультет нашого університету. Працював у газеті, був на комсомольській роботі. Зараз вчиться в Москві у Вищій комсомольській школі на відділенні журналістики.

Під час навчання в університеті В. Козак активно співробітничав у газеті. Після закінчення філфаку підтримував зв'язки з редакцією, друкувався на сторінках газети, звідки почалася його журналістська доля...

Ім'я Валентина Сорокіна вже знайоме читачам. Кожна його нова книга користується увагою шанувальників поезії. Віршам молодого автора притаманна задушевність, відвертість, багата палітра образів, любовне ставлення до слова, глибина і свіжість почуттів.

Нещодавно ті, хто уважно стежив за творчістю поета, із задоволенням дізналися, що В. Сорокін став лауреатом премії Ленінського комсомолу 1974 року.

Наш кореспондент в Москві Валерій Козак зустрівся з Валентиною Сорокіною і взяв у нього інтерв'ю.

— Для початку, будь ласка, розкажіть трохи про себе.

Народився я на Уралі, в Челябінську. Досі там живуть мої батьки, рідні.

Дитинство моє пройшло серед суворой, але якоїсь особливой краси природи. Кажуть, враження дитинства найсильніші. Тому, мабуть, намагаюсь якомога частіше бувати в рідних місцях, аби ввібрати поглядом знайомі простори, вдихнути рідне повітря. Поету це необхідно. Жаль, що випадає така нагода рідко...

Після школи працював на металургійному заводі. Потім — літературний інститут ім. Горького в Москві, два роки в журналі «Волга», після цього запросили у «Молодую гвардію», де я завідував відділом поезії, а ось нарешті — заступник редактора видавництва «Современник». Коли почав писати? По-моєму, перші «експерименти» зі словом у мене почалися десь в десятирічному віці. З того часу вийшло 15 моїх збірок.

— Вибачте, одне невеличке питання по ходу розмови. Ви сказали, що зараз працюєте у видавництві «Современник». Будь ласка, кілька слів про нього. Адже йому, якщо не помиляюсь, всього 3—4 роки?

Так. Видавництво організоване 4 роки тому і орієнтоване на комсомольсько-молодіжну аудиторію. Зараз готуємо до виходу в світ вдало оформлений перший том серії «По магістралях БАМУ». Планується ще чотири таких випуски. Це буде своєрідний літопис великої комсомольської будови. Щойно вийшла збірка «Вершина братерства», присвячена дружбі молоді Болгарії та Радянського Союзу. В перспективі — 2-томна антологія молодих

комсомольських поетів нашої країни.

— Дякую. Тепер, певно, час перейти до основної теми нашої розмови. Думало, не викличе особливих заперечень думка, що поет — свого роду голос епохи, а його творчість — відбиток часу, в якому поет живе і творить. Хотілося б дізнатись од Вас, яким Ви бачите справжнього комсомольського поета-сучасника, яке його місце і роль в житті суспільства?

— На мою думку, комсомольський поет повинен йти в першій шерензі. Бути сурмачем. І завжди вірити в перемогу.

Комсомольський поет повинен бути щирим, відвертим. Писати про те, що болить, що мучить, що приваблює, хвилює чи відштовхує. Не ховатися за словом, тарбарщиною. Нешире слово, як фальшива нота, одразу помітне. І тоді поету перестають вірити. А що може бути страшнішим для митця?

Справжніми комсомольськими поетами для мене є Володимир Костров, Геннадій Серебряков, Ярослав Смеляков.

Коли вже мова зайшла про улюблених поетів, то хотілося б почути, хто для Вас є зірцем, еталоном, хто приваблює Вас, близький по духу? Адже про літераторів говорять: скажи, хто тобі подобається, і я скажу, про що і як пишеш ти?

— Можливо. Хоча за аксіому, ясна річ, я це прийняти не можу. З класиків люблю Лермонтова і Єсеніна. Перший для мене феномен, метеорит на поетичному небосхилі. А Єсеніна знаю всього напам'ять.

Із сучасників мені подобається наш уралець Борис Ручйов за чудову мову, співучість, Василь Федоров — за мудрість, чистоту і правду почуттів. Взагалі мені до вподоби поети, які люблять працю, насамперед, фізичну, які пройшли через неї, загартувалися (це греки про це говорили). Таких людям я вірю. А то зустрінеш поета, тишею руку, а вона як зів'яла трава...

— Що Ви розумієте під працею поета?

Ясна річ, поет не працює, скажімо, з дев'ятої до шостої з перервою на обід... Його праця специфічна. Але він повинен постійно бути в пошуці. Уважно вдвлятися в життя, вивчати його, аналізувати.

Поету потрібні нові враження. Вони породжують нові образи,

думки, часто стають імпульсом до творчості. Я досить багато їздив по країні, побував, здається, у всіх республіках. Бував і на Україні. З українських поетів добре знаю і люблю Бориса Олійника та Петра Сингаївського. На жаль, не знайомий з творчістю молодих одеських поетів. Знаю твори вашого відомого поета Івана Рядченка.

Говорячи про працю поета, хочу зазначити ось що: справжнього митця завжди повинні мучити почуття невдоволення своєю роботою, різниця між задумом і його художнім втіленням. Мені іноді здається, що не всі слова в рядку — єдині, саме ті, які мали б тут стояти, що я мало над ними працював, що не знаю чудової мови свого народу. Знову і знову гортаю словник Даля, розкриваю томик Єсеніна. Намагаюсь бувати частіше серед людей, слухати, як вони говорять, яких опівають пісень. Адже мову творить народ, поету треба постійно вчитись у нього.

— Поезії як літературному жанру властива діалектика, розвиток. На мій погляд, помітніший аніж, скажімо, в прозі чи драматургії. Які, на Ваш погляд, основні тенденції розвитку поезії? Як впливає на неї бурхливий ХХ вік?

— Питання це просте. Адже поезія не дається якомусь конкретному виміру. Однак певні характерні зміни помітні. Безперечно, пришвидчений темп сучасного життя зумовив деякі зміни і в поезії. Вона стала динамічнішою, більш раціональною. Не всі поетичні експерименти, на мій погляд, були вдалим, але за останні роки наша поезія зробила крок вперед. І ось що цікаво. Якщо 60-ті роки дали поезії динаміку, швидкість, потяг до філософського осмислення дійсності, експресю, нові форми, то зараз (а мені доводиться перечитувати сотні, тисячі віршів різних авторів) помітне — наче коливання маятника — тяжіння до поєднання природи і людини. Молоді автори широко використовують пейзаж для розкриття свого поетичного задуму, відчувають їх шире хвилювання за долю Землі — колиски людства, яка переживає тепер нелегкі дні. Поети намагаються органічно поєднати душу і думку, не відривати людину (в час, коли НТР так впливає на все) од природи. Думаю, це правильний шлях.

— І останнє традиційне питання: Ваші творчі плани?

— Писати вірші...

«Зимушка—зима». Малюнок студентки факультету РГФ Н. ДАНИЛКО.

Ялинки. Фотохуд. О. ЛЕВИТА.

ВЕРНІСАЖ

КОНФЕРЕНЦІЯ СПОРТКЛУБУ

20 грудня відбулась ІХ звітно-виборна конференція правління спортивного клубу ОДУ.

До складу нового правління ввійшли: Т. Денисова — голова правління клубу ОДУ, старший викладач кафедри фізвиховання, Д. Ермаченко — заступник голови, викладач кафедри фізвиховання, члени правління: Л. Маліков — завідувач кафедри фізвиховання, Ю. Кирилін — студент юрфаку, І. Віллер — студентка хімфаку, В. Губанов — аспірант біофаку, П. Пилипенко — старший викладач кафедри фізвиховання, П. Гаврилюк — студент юрфаку, В. Проклов — студент істфаку, Л. Швець — викладач кафедри фізвиховання, С. Медведєв — студент факультету РГФ, К. Московко — студент мехмату, Т. Забіяка — студентка філфаку, Г. Сиродоев — студент геофаку.

НОВИЙ УСПІХ

Закінчилися команди змагання ситету Олександр Каролицький. На Кубок СРСР з фехтування. У Збірній України завоювала перше місце збірної команди України місце і стала володарем Кубка виступав студент ІV курсу хімфаку СРСР. ного факультету нашого універ-

Головне — працелюбність

На протязі чотирьох днів у спортзалі товариства «Буревістник» ввечері було багатолюдно. Тут проходила першість вузів і технікумів з боксу. І ось у середу відбувся фінальний поєдинок. Глядачі уважно стежили за рингом. Після гонга, що сповістив про передчасне закінчення бою в напівлегкій ваговій категорії, я підійшов до переможця. Це білявий кремезний хлопчина, студент ІІІ курсу фізфаку Петро Сухов. Попросив розповісти про себе.

Народився Петро у Північній Осетії — у місті Моздоці. Йому — 22 роки. Боксом займається перший рік, має другий спортивний розряд. Вважає, що йому пощастило, тому що тренується у доброї людини, тренера С. Б. Тресгіна, майстра спорту міжнародного класу.

Є у Петра мрія — стати членом збірної області і взяти

участь у республіканських змаганнях.

А взагалі він вважає, що результат будь-якої справи залежить від самої людини. Найбільш в людях цінить працелюбність. Є вона і в нього. Вона виховувалась з дитячих років у робочій сім'ї. Ця риса характеру допомагає і в спорті. П'ять — шість разів на тиждень приходить він на тренування.

Наша бесіда наближається до кінця. Я запитую його, яке місце в його житті займає громадська діяльність, проху розповісти про захоплення, навчання.

Подумавши, Петро розповідає, що на першому курсі був комсоргом, любить організувати студентські вечори. Своєю успішністю незадоволений, хоч у нього немає боргів. У новому році сподівається досягти більших успіхів у навчанні і спорті.

В. ХОМУТОВ,

Художнє оформлення номера — студента V курсу фізфаку ЛЕ ЧИНЬ КАНА

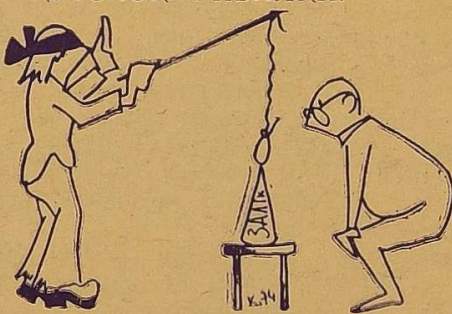
* ГУМОР *

УСМІШКА ХУДОЖНИКА

Мал. Ле Чинь Кана.

У ХОКЕЙНИЙ СЕЗОН.

КУТОЧОК РИБАЛКИ.

— Пропоную останній кидок.

— А тепер достань.

ОГОЛОШЕННЯ.

